

Daniel Arasa
periodista

L'article anterior sobre la Cinta pretenia recordar l'enorme pes religiós i emocional de la devoció a la Mare de Déu de la Cinta a Tortosa i altres poblacions, així com la importància de la religiositat popular, que pot actuar com una porta d'entrada i un suport per conservar la fe, perquè uneix creença, cultura, família i comunitat. En definitiva, que mantenir viva la fe no sempre requereix grans discursos. De vegades n'hi ha prou amb una pregària, una espelma, una cançó, una imatge estimada o una tradició que ha passat de pares a fills. Són petits gestos que poden semblar insignificants, però que mantenen viva la memòria de Déu en el cor de les persones. I mentre aquesta petita flama continuï encesa, sempre hi haurà la possibilitat que la fe torni a créixer amb més força.

Centrant aquesta pietat en la Mare

de Déu, és enorme la quantitat d'advocacions amb les quals se la venera. Però sabem molt bé que només hi ha una Mare de Jesús i mare nostra. Podríem dir que aquelles advocacions són totes la mateixa Verge amb un vestit o una altra, o dedicada a una funció o una altra. Només recordarne algunes: del Carme (patrona dels mariners); Lourdes (associada a la malaltia i la curació); Fátima (la conversió, la pau i l'oració); la Mercè (alliberament de captius i presos); Desemparats (atenció a persones vulnerables)... o altres amb especial vinculació a una determinada terra o ciutat: Montserrat, Covadonga, Guadalupe, Pilar, Almudena... Es sent clar que de Mare de Déu només n'hi ha una, és molt bo que tingui tantes advocacions, si més no perquè poden ajudar que les persones s'acostin a ella i a Jesús, cadascú per la via que li sigui més fàcil, adient o profitosa.

En el cas de la Mare de Déu de la Cinta es dona una doble vessant. La primera, patrona de Tortosa i amb un reconeixement i estimació grans i generalitzats. La Confraria treballa molt i bé, segueixen promovent la devoció, continuen pu-

blicant llibres...

La patrona de Tortosa té una altra atribució, aquesta molt més universal: intercessora de les dones embarassades. A tall d'exemple, val la pena recordar que la cinta va ser traslladada a Madrid en diverses ocasions en què reines d'Espanya estaven a punt de tenir un fill. La primera va ser l'any 1629 durant el regnat de Felip IV, i va seguir després, destacant el cas d'Isabel II, el segle XIX, per a la qual la cinta va ser portada en diverses ocasions al Palau Reial.

Al marge dels règims polítics, allò realment important és la intercessió de la Mare de Déu. I aquesta no caldrà. Tampoc la cinta és un amulet. En aquest aspecte, el més important no és la relíquia física.

Intercessora de les dones embarassades és una faceta que probablement potser no hem valorat prou o hem oblidat. Difondre i promoure molt més aquesta vessant de la Mare de Déu de la Cinta, no només a nivell local sinó al món sencer avui que és tan fàcil amb les xarxes socials, és una tasca entusiasmant, i sobretot necessària en el període històric que vivim, en què fins i tot

els bebès estan més amenaçats que mai al ventre de les seves mares i

no pocs volen convertir en un dret l'eliminar-los.

La Cinta com a possible repte universal (i 2)

EL DIBUIX DE LA SETMANA

per Jokin Moya

